

With you

• จัดหมายข่าวสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยสหประชาชาติ (UNHCR) ส่วนภูมิภาคประจำประเทศไทย ปีที่ 1 : 2552 : ฉบับที่ 1

เด็กๆ ในศูนย์ผู้อพยพแม่หละ จ.ตาก : ภาพโดย UNHCR/ R.Arnold

UNHCR เป็นหนึ่งในหน่วยงานด้านมนุษยธรรมชั้นนำของโลก
ปัจจุบันให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยและบุคคลพลัดถิ่น 33 ล้านคนทั่วโลก

คุณสามารถร่วมกับเราเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ลี้ภัยในประเทศไทยได้

ชีวิตภายหลังไซโคลนนาทิสพัดผ่านไป

ธารน้ำใจสู่เหยื่อไซโคลน นาทิส

ต้นเดือนพฤษภาคม 2551 พายุไซโคลนนาทิสถล่มพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำอิระวดีอันอุดมสมบูรณ์ของพม่า ทำให้ชาวพม่า 2.4 ล้านคนไร้ที่อยู่อาศัย ตัวเลขผู้เสียชีวิตและสูญหายสูงถึง 140,000 คน นับเป็นภัยธรรมชาติร้ายแรงที่ซ้ำเติมชาวพม่าที่ต้องทนทุกข์ทรมานกับปัญหาการเมืองจนต้องหลบหนีลี้ภัยเข้าไปในประเทศเพื่อนบ้านอยู่แล้ว

ด้วยความพร้อมด้านกำลังเจ้าหน้าที่กว่า 70 คนที่ประจำอยู่ในพม่า และมีคลังสินค้าสิ่งของบรรเทาทุกข์เพื่อช่วยเหลือผู้ลี้ภัยอยู่ในประเทศไทยอยู่ก่อนแล้ว UNHCR จึงร่วมมือกับองค์กรสหประชาชาติสามารถให้ความช่วยเหลือเร่งด่วนด้านที่พักชั่วคราวและอาหารแก่ผู้ประสบภัยได้ถึง 250,000 คน

ภายหลังจากผ่านขั้นตอนการเจรจาต่อรองกับรัฐบาลทหารพม่าที่ใช้เวลายาวนาน เมื่อปลายเดือนพฤษภาคม ขบวนรถบรรทุกสิ่งของช่วยเหลือขบวนแรกได้เคลื่อนตัวออกจากประเทศไทยเข้าสู่พม่า ตามด้วยเครื่องบินขนส่งจากดูไบสู่ย่างกุ้ง สิ่งของบรรเทาทุกข์ประกอบด้วยผ้าใบ 88,000 ผืน ผ้าห่ม 117,000 ผืน มุ้ง 113,000 หลัง หม้อ และกระทะ 50,000 ใบ อาหารกระป๋อง 100,000 กระป๋อง และสบู่ 400,000 ก้อน

มา ซวี ชาววัย 43 ปีจากหมู่บ้านกาน กยี ชู คือหนึ่งใน 250,000 คนที่ได้รับความช่วยเหลือจาก UNHCR เธอเล่าว่าขณะที่พายุไซโคลนมาถึง เธอกับสามีไปขายข้าวที่ตลาดใกล้หมู่บ้าน เมื่อกลับมาพบหมู่บ้านถูกทำลายย่อยยับ เธอพบว่าไร้วิญญาณของพ่อแม่และลูกสาวสองคนนอนอยู่ใต้เรือ ไซโคลนดีที่ลูกชายรอดชีวิต ปัจจุบันเธอกลับมาตั้งหลักที่บ้านเดิมอีกครั้ง ภายใต้อาชีพชั่วคราว...ผืนผ้าใบ ผ้าห่ม มุ้ง และเครื่องครัวจาก UNHCR

“ผ้าใบผืนเดียวเพียงพอสำหรับเราสามคน เราไม่ต้องกังวลเรื่องที่พักชั่วคราวอีกต่อไป” เธอออกผ้าใบนอกประสงค์นี้ใช้เป็นทั้งหลังคากันแดดกันฝน และเป็นที่รองน้ำฝนเพื่อดื่มกิน ทดแทนบ่อน้ำที่เสียหายจากพายุ

“ชาวบ้านบอกเราว่า กว่าจะปลูกผักจะโตพอใช้มุ้งหลังคาได้ต้องรออีกถึง 8 เดือน ก่อนที่พวกเขาจะได้รับแจกผ้าใบ เวลาฝนตกพวกเขาต้องย้ายหนีหลังคารั่ว ส่วนมุ้งก็ช่วยกันยุงได้ดี” เมียว ทิกา ยอ เจ้าหน้าที่ด้านข้อมูลของ UNHCR ที่เข้าไปตรวจเยี่ยมพื้นที่ประสบภัยกล่าว

แม้จะได้รับความช่วยเหลือจากนานาชาติและประเทศเพื่อนบ้านอย่างประเทศไทยเป็นจำนวนมาก แต่ยังไม่เพียงพอ เมื่อ 31 ตุลาคม 2551 หรือหกเดือนหลังเกิดเหตุ UNHCR ระบุว่ายังมีหญิงม่ายและเด็กกำพร้ายังรอความช่วยเหลืออีกมาก

ต้นกำเนิดสู่ผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในจีน

บรรยายภาพ : 1. เริงเย็บเต็นท์เพื่อนำส่งถึงมือผู้ประสบภัยโดยเร็วที่สุด ภาพโดย UNHCR / J. Song
 2. วีรพงศ์ วงศ์โรทัย ผู้แทนภูมิภาคจีนและมองโกเลีย UNHCR ส่งมอบเต็นท์จำนวน 11,000 หลัง แก่กระทรวงต่างประเทศจีน / ภาพโดย UNHCR / J. Song
 3. คนงานเกษียณในเมืองเฉิงอียืนอยู่หน้าบ้านที่เหลือแต่เพียงกรอบประตูติดผนังกำแพงด้านหน้า / ภาพโดย UNHCR / J. Song

12 พฤษภาคม 2551 เกิดแผ่นดินไหวรุนแรงขนาด 8 ริกเตอร์ ในมณฑลเสฉวน ประเทศจีน มีผู้เสียชีวิต 88,000 คน ผู้สูญหายและไร้ที่อยู่อาศัย 4.8 ล้านคน

แม้สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยสหประชาชาติ (UNHCR) จะเป็นองค์กรที่มีภารกิจหลักด้านการช่วยเหลือผู้ลี้ภัย แต่ภัยธรรมชาติครั้งนี้ใหญ่หลวงเกินกว่าจะนั่งดูตาย จึงได้ให้ความช่วยเหลืออย่างทันทีทันใดด้วยการบริจาคเงินแก่รัฐบาลจีนจำนวน 60,000 ดอลลาร์สหรัฐฯ (50,000 ดอลลาร์จากองค์กร และ 10,000 ดอลลาร์จากการบริจาคส่วนตัวของเจ้าหน้าที่)

“ผมซื้อสิ่งที่เห็นความเสียหายรุนแรงขนาดนี้ เราติดต่อกระทรวงการต่างประเทศจีนทันที เพื่อเสนอความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบภัย” วีรพงศ์ วงศ์โรทัย ผู้แทนภูมิภาคประจำประเทศจีนและมองโกเลียของ UNHCR กล่าว

ต่อมาเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม รัฐบาลจีนได้ร้องขอเต็นท์พักพิงชั่วคราวจาก UNHCR ด้วยการประสานงานและจัดหาเต็นท์อย่างเต็มความสามารถเพียงประมาณสิบวันหลังจากนั้น เต็นท์ของ UNHCR จำนวน 15,000 หลัง มูลค่า 3.4 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ (ได้รับเงินสนับสนุนจากกองทุนกลางเพื่อให้ความช่วยเหลือเร่งด่วนขององค์กรสหประชาชาติจำนวน 2 ล้านดอลลาร์) ถูกส่งถึงมือผู้ประสบภัยอย่างรวดเร็ว เต็นท์จำนวน 10,000 หลังส่งถึงเมืองเสฉวนในวัน 1 มิถุนายน และอีก 4,000 หลังส่งไปที่เมืองกังซูในวันที่ 23 มิถุนายน ซึ่งสามารถช่วยเหลือผู้ประสบภัยได้ถึง 75,000 คน

เป็นความร่วมมือกับรัฐบาลจีนครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่ UNHCR เคยทำงานในประเทศจีนมากกว่า 30 ปี

“ทีมงานของเราได้ไปที่ศูนย์สนับสนุนการกระจายสิ่งของบรรเทาทุกข์ที่เมืองเฉิงตู เมืองหลวงของมณฑลเสฉวนที่ต้องพบกับอัฟเตอร์ช็อก (แผ่นดินไหวย่อย) รุนแรงถึง 6.3 ริกเตอร์ ที่นั่นเราพบว่าผู้คนที่ทำงานหนักทั้งวันทั้งคืนเพื่อช่วยเหลือผู้เดือดร้อน การกระจายสิ่งของบรรเทาทุกข์ทำได้ง่าย มีประสิทธิภาพน่าชื่นชมมาก” วีรพงศ์กล่าว

“เป็นเต็นท์ที่ดีจริงๆ ขอขอบคุณทุกๆ คนที่ให้ความช่วยเหลือเรา” ชิน ลีฟู่ ชายวัย 62 ปี จากเมืองเฉิงอียกเล่าขณะเซ็นชื่อรับเต็นท์จาก UNHCR บ้านเรือนในเมืองเฉิงอียี่ ก่อสร้างด้วยอิฐแบบง่าย ๆ ส่วนใหญ่จึงพังทลาย มีผู้เสียชีวิตถึง 400 คน ผู้คนไร้ที่อยู่อาศัย 16,000 คน ชินอาศัยอยู่กับบิดาวัย 88 ปี และครอบครัวของพี่ชายน้องชายอีก 3 ครอบครัว โชคดีที่ตอนเกิดแผ่นดินไหวสมาชิกแทบทั้งหมดออกไปทำงานในท้องถิ่น มีญาติเพียงคนเดียวที่บาดเจ็บสาหัส แต่บ้านพังหมดทั้งหลัง ก่อนได้รับเต็นท์ช่วยเหลือจาก UNHCR ชินต้องสร้างเพิงพักชั่วคราวจากเศษไม้คลุมหลังคาด้วยพลาสติก

ท่ามกลางความเดือดร้อน มิตรภาพบังเกิดขึ้นโดยรัฐบาลไทยและคนไทยได้ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวครั้งนี้ด้วยเช่นกัน

“นับวันประเทศไทยจะกลายเป็นผู้ช่วยเหลือการทำงานของ UNHCR ที่สำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ พวกเราประทับใจในความมีน้ำใจของคนไทยทั้งต่อผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวและผู้ลี้ภัยทั่วโลก” วีรพงศ์กล่าวทิ้งท้าย

สันติ ศิริธีราเจษฎ์

รอยยิ้มของผู้ลี้ภัย..คือรางวัลของการทำงาน

เป็นเวลาหลายสิบปีมาแล้ว ที่บริเวณบ้านถ้ำหิน ในจังหวัดราชบุรี และบ้านต้นยาง ในจังหวัดกาญจนบุรี ได้ถูกแปรสภาพเป็นที่พักพิงชั่วคราวแก่ผู้ลี้ภัยชายแดนไทย-พม่า ที่หนีภัยจากการสู้รบและการเช่นฆ่าด้วยสาเหตุปัญหาการเมือง ผู้ลี้ภัยทั้งหญิง ชาย เด็กเล็ก และคนชรา ต้องอยู่ในพื้นที่จำกัด ชีวิตประจำวันคือ หุงหาอาหารที่ได้รับแจกเพื่อเลี้ยงชีวิต และนั่งรอคอยความหวังที่จะได้กลับบ้านหรือไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ประเทศที่สาม...ชีวิตวันนี้ไม่เคยแตกต่างจากวันวาน...โลกของคนในค่ายอพยพ...จึงเหมือนโลกแห่งอดีตที่หยุดหมุนตลอดกาล

สันติ ศิริธีราเจษฎ์ เจ้าหน้าที่ UNHCR ผู้มีประสบการณ์การทำงานด้านผู้ลี้ภัยมากกว่า 6 ปี พุ่มเททำงานอย่างหนักเพื่อผลักดันโลกของพวกเขาให้หมุนเคลื่อนไปข้างหน้า...ทุกครั้งที่ได้เห็นรอยยิ้มแห่งความสุขและการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของผู้ลี้ภัย นั่นถือเป็นรางวัลยิ่งใหญ่ของการทำงาน

“ก่อนหน้าที่ผมเป็นที่ปรึกษากฎหมายให้กับสำนักงานกฎหมายระหว่างประเทศ หลังจากนั้นมาเป็นที่ปรึกษากฎหมายให้กับศูนย์ผู้ลี้ภัยกรุงเทพฯ ต่อมาเป็นอาสาสมัคร ผู้ช่วยฝ่ายควบคุมครองให้กับ UNHCR สำนักงานภูมิภาค กรุงเทพมหานคร และไปทำงานให้กับองค์การเจอาร์เอสอี 2 ปี ปัจจุบันผมทำงานให้กับสำนักงานภาคสนามของ UNHCR จ.กาญจนบุรี ทำงานร่วมกับรัฐบาลไทยในการดูแลและคุ้มครองผู้ลี้ภัยในพื้นที่พักพิงชั่วคราวบ้านถ้ำหิน จ.ราชบุรี และบ้านต้นยาง จ.กาญจนบุรี”

“หน้าที่ของ UNHCR คือประสานงานกับภาครัฐและองค์กรเอกชน รวมถึงคณะกรรมการผู้ลี้ภัยและชุมชนผู้ลี้ภัยในการให้ความคุ้มครองช่วยเหลือผู้ลี้ภัย ทั้งเรื่องการศึกษา การแพทย์ สาธารณสุข รวมถึงเรื่องกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมไทยกรณีผู้ลี้ภัยตกเป็นเหยื่อของการล่องละเมิดและอาชญากรรมต่างๆ นอกจากนี้ยังสร้างความเข้าใจในเรื่องบทบาทการทำงานของ UNHCR กับหน่วยงานภาครัฐ ทั้งระดับอำเภอและระดับจังหวัด”

การทำงานภาคสนามในค่ายผู้ลี้ภัย นับเป็นงานที่หนักมาก คุณสันติต้องลงพื้นที่และเดินทางตลอดเวลา

“ปัจจุบันมีผู้ลี้ภัยทั่วประเทศไทยประมาณ 120,000 คน ในพื้นที่พักพิงชั่วคราว 9 แห่ง ใน 4 จังหวัดเป็นผู้หนีภัยจากการสู้รบ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชนกลุ่มน้อย หรือผู้ที่หนีภัยจากการประท้วงประท้วงหรือละเมิดสิทธิมนุษยชนอย่างร้ายแรงจากรัฐบาลพม่า อันมีสาเหตุมาจากการเมือง พวกเขาได้หลบหนีมายังประเทศไทย ถูกกำหนดให้อยู่ในพื้นที่พักพิงชั่วคราว ได้รับการศึกษาที่จำกัด ได้รับส่วนแบ่งอาหารแต่ละเดือน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอาหารแห้งไม่มีเนื้อสัตว์และผัก และเนื่องจากสภาพความเป็นอยู่ที่จำกัดส่งผลให้คุณภาพชีวิตของผู้ลี้ภัยตกต่ำ มีความเครียดและความกดดัน จนทำให้เกิดการล่องละเมิดในด้านต่างๆ โดยเฉพาะการล่องละเมิดทางเพศซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของผู้ลี้ภัย”

5

1. เด็กๆส่งยิ้มสดใสให้เจ้าหน้าที่ UNHCR
: ภาพโดย UNHCR / R.Arnold
2. คุณสันติ ศิริริราเจษฎ์ (ขวา)
ขณะทำงานในค่ายผู้ลี้ภัย
3. ภาพโดย สันติ ศิริริราเจษฎ์
4. สภาพความเป็นอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัย
: ภาพโดย UNHCR / R.Arnold
5. เด็กๆในศูนย์ผู้อพยพแม่หละ จ.ตาก
: ภาพโดย สันติ ศิริริราเจษฎ์
6. เด็กที่ถูกเลี้ยงดูและเติบโตในค่าย
: ภาพโดย UNHCR/R.Arnold

จากการได้เห็นความทุกข์ยากและมองเห็นปัญหาอย่างลึกซึ้งในค่ายผู้ลี้ภัย ยิ่งเป็นแรงบันดาลใจให้คุณสันติมุ่งมั่นทำงานอย่างหนัก เพื่อพยายามช่วยทุกคนให้ได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ดีขึ้น

“เป้าหมายการทำงานของ UNHCR ก็คือช่วยให้ผู้ลี้ภัยได้รับความคุ้มครองและได้รับการแก้ไข ปัญหาอย่างถาวร วิธีการสากลซึ่งแก้ไขปัญหาย่างถาวรที่ดีที่สุด คือ ส่งผู้ลี้ภัยกลับสู่มาตุภูมิด้วยความสมัครใจ เมื่อสถานการณ์ในประเทศต้นทางสงบและปลอดภัย วิธีต่อมาคืออยู่ผสมผสานกลมกลืนกับประเทศที่ให้การพักพิง และสุดท้าย ไปตั้งถิ่นฐานใหม่ยังประเทศที่สาม สำหรับประเทศไทย วิธีการที่ใช้ คือ ส่งไปตั้งถิ่นฐานใหม่ยังประเทศที่สาม ปัจจุบันประเทศที่รับผู้ลี้ภัยมากที่สุดคือ สหรัฐอเมริกา และยังมีประเทศที่รับบางส่วน ได้แก่ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ เนเธอร์แลนด์ ไอร์แลนด์ และประเทศแถบสแกนดิเนเวีย ”

การทำงานของ UNHCR นับว่าประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่อง ผู้ลี้ภัยหลายหมื่นคนได้เริ่มต้นชีวิตใหม่

“หลายๆ คนบอกว่า งานของเราคือการอุทิศตนช่วยเหลือคนอื่น ได้นับว่าผมว่าคงจะจริง เพราะเมื่อเราเห็นสภาพชีวิตของผู้ลี้ภัย ทั้งเด็ก ผู้หญิง คนแก่ เราจะเข้าใจได้ว่าทำไมเราต้องมาทำงานตรงนี้ ปัญหาผู้ลี้ภัยเป็นปัญหาที่สลับซับซ้อน ซึ่งเราไม่อาจแก้ปัญหาได้ทั้งหมด แต่หากเราช่วยทำให้ความทุกข์ของเขาลดน้อยลงได้ หลาย ๆ อย่างก็อาจจะดีขึ้น ผมจะมีความสุขทุกครั้งที่ทำงานสำเร็จ จนลืมไปเลยว่าเราเหนื่อยแค่ไหน หรือต้องเดินทางไกลมากเท่าไร”

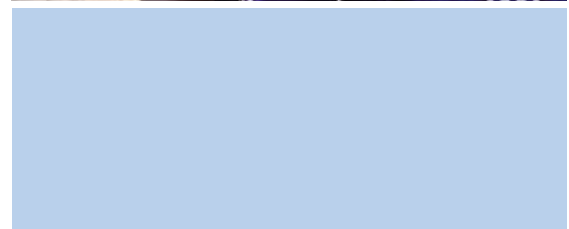
“ความสำเร็จในการทำงานของ UNHCR ที่เป็นรูปธรรม คือ ผู้ลี้ภัยได้รับการดูแลและเยียวยาหลายคนได้ไปตั้งถิ่นฐานและเริ่มต้นชีวิตใหม่ ผู้ลี้ภัยไม่มีสิ่งตอบแทนใดๆ ให้แก่เรา แค่เพียงขามอบรอยยิ้มอย่างจริงใจและอ้อมกอดที่อบอุ่นให้แก่เรา สำหรับผม..ภาพของความสุขมันอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่อยู่ที่เราได้รับ แต่อยู่ที่เราได้เห็นพวกเขามีความสุขมากขึ้น”

แม้ไม่มีโอกาสทำหน้าที่ที่นำภาคภูมิใจของคุณสันติ แต่เราสามารถเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยการทำงาน of UNHCR ได้เช่นกัน

“หากต้องการช่วยเหลืออย่างเป็นรูปธรรม ทุกท่านทำได้ด้วยการสนับสนุนด้านงบประมาณหรือสิ่งของผ่านทาง UNHCR ปัจจุบันงบประมาณการทำงานทั้งหมดมาจาก UNHCR และผู้บริจาคโดยตรง ส่วนการช่วยเหลือทางนามธรรม คือ พยายามทำความเข้าใจเรื่องผู้ลี้ภัยอย่างถูกต้อง พวกเขาต้องใช้ชีวิตในพื้นที่พักพิงที่ถูกจำกัดตลอดเวลา เด็กบางคนตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันไม่เคยเห็นโลกภายนอกเลย ผมอยากให้สังคมมองพวกเขาอย่างใจกว้างและเป็นธรรมมากขึ้น เขาเหมือนคนที่หนีร้อนมาพึ่งเย็น และสำนึกในบุญคุณของประเทศไทยและพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเช่นเดียวกับคนไทยทุกคน ผมว่าเพียงแค่นี้ก็ช่วยพวกเขาได้มากแล้วครับ”

6

**ผู้ลี้ภัยในบังคลาเทศใจกันถ้วนหน้า
หลัง UNHCR ทำบัตรประจำตัวให้เป็นครั้งแรก**

สำนักข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยสหประชาชาติ (UNHCR) ได้ทำบัตรประจำตัวให้แก่ผู้ลี้ภัยกว่า 22,500 คน ในค่ายพักพิงชั่วคราวภูฏาลองและนายาปาระในประเทศบังคลาเทศ โดยจัดทำให้แก่ผู้ลี้ภัยที่มีอายุเกิน 5 ปีขึ้นไป บัตรประจำตัวจะมีภาพถ่าย ชื่อ รายละเอียดต่างๆ และสัญลักษณ์ของ UNHCR

ผู้ลี้ภัยทุกคนรู้สึกดีใจเป็นอย่างมากที่ได้รับบัตรประจำตัวเป็นครั้งแรก ไม่เพียงแต่ทำให้พวกเขาารู้สึกถึงความมีตัวตน สถานภาพของตัวเองและครอบครัว ยังทำให้ได้รับรู้ถึงสิทธิส่วนบุคคลเป็นครั้งแรกอีกด้วย

**นักกีฬาทั่วโลกจากโอลิมปิกกรุงปักกิ่ง
ร่วมบริจาคเสื้อผ้าชุดกีฬาให้ผู้ลี้ภัยในเอเชีย**

UNHCR ร่วมกับ คณะกรรมการโอลิมปิกสากล ทรนงค์โครงการ “การให้คือชัยชนะ” โดยเชิญชวนนักกีฬาทุกชาติร่วมบริจาคเสื้อผ้าชุดกีฬาแก่ผู้ลี้ภัย ซึ่งได้รับการตอบรับอย่างดีมาก นักกีฬาที่เข้าแข่งขันจากทั่วโลกต่างร่วมบริจาคด้วยความเต็มใจ โดยยอดรวมบริจาคเสื้อผ้าชุดกีฬาสูงถึง 82,000 ตัว และทั้งหมดถูกส่งมอบให้แก่ผู้ลี้ภัยในค่ายพักพิงในเอเชีย ทำให้พวกเขาได้มีเสื้อผ้าใหม่ ๆ สวมใส่อีกครั้ง

งานทรนงค์โครงการ “การให้คือชัยชนะ” เริ่มต้นครั้งแรกในงานแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่กรุงเอเธนส์ ปี 2004 ในครั้งนั้นมียอดบริจาคมากกว่า 30,000 ตัว โครงการนี้ได้รับความร่วมมือจากนักกีฬาเป็นอย่างมาก และได้รับบริจาคเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ผู้ลี้ภัยชาวภูฏาน 100 คน เริ่มต้นชีวิตใหม่ที่อเมริกา

ผู้ลี้ภัยชาวภูฏานจำนวนกว่า 107,000 คน ที่อาศัยอยู่ในค่ายผู้พักพิง 7 แห่งในประเทศเนปาล เป็นเวลากว่า 17 ปีแห่งการรอคอยที่จะถูกส่งตัวกลับประเทศบ้านเกิด จากความพยายามเจรจาถึง 15 ครั้งระหว่างภูฏานกับเนปาล แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จแต่อย่างใด

ในที่สุด UNHCR ก็สามารถช่วยผู้ลี้ภัย 100 คน ส่งไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาได้เป็นผลสำเร็จ ทั้งหมดรู้สึกตื่นเต้นดีใจเป็นอย่างมาก เด็กสาวอายุ 16 ปี กล่าวอย่างตื่นเต้นว่าเธอไม่เคยเห็นเครื่องคอมพิวเตอร์เลยสักครั้งในชีวิต อเมริกาจะทำให้ความรู้เธอก้าวหน้ามากขึ้น

ในปี 2551 ผู้ลี้ภัยชาวภูฏานกว่า 200 คน ได้ถูกส่งไปประเทศที่สาม และมีจำนวนกว่า 10,000 คน ไปตั้งถิ่นฐานใหม่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ และนอร์เวย์

**โจลี สลดหลังเยี่ยมผู้ถูกส่งกลับอัฟกานิสถาน
วอนนานาชาติเร่งช่วยเหลือด่วน**

แองเจลินา โจลี นักแสดงหญิงชื่อดังระดับโลก และทูตสันถวไมตรีของสำนักข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยสหประชาชาติ ได้เดินทางไปเยี่ยมผู้ลี้ภัยที่ถูกส่งตัวกลับประเทศอัฟกานิสถาน ทำให้ได้เห็นทั้งความล้มเหลวและความยากลำบากของพวกเขามาก

โจลีได้เข้าเยี่ยมเมืองนักร์ฮาร์ที่มีผู้ลี้ภัยถูกส่งกลับมาอยู่รวมกันถึง 850,000 คน ทั้งหมดอาศัยอย่างแออัดในพื้นที่ที่จำกัด เธอยังได้เห็นผู้ถูกส่งกลับอีก 1,400 ครอบครัวไม่มีที่อยู่ ต้องอาศัยในเตนท์เก่าๆ และไม่ได้รับสวัสดิการสังคม การแพทย์ และการศึกษาที่พอเพียง ผู้ที่ถูกส่งกลับไม่สามารถกลับภูมิลำเนาเดิมได้ เนื่องจากสถานการณ์ยังไม่ปลอดภัย ทำให้ทุกคนต้องอยู่อย่างลำบากและขาดแคลนทุกอย่าง

โจลี ได้เรียกร้องให้หน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนให้เข้ามาช่วยเหลือพวกเขาอย่างเร่งด่วน และวอนนานาชาติให้ช่วยเหลือผู้ลี้ภัยที่ถูกส่งกลับประเทศด้วย

ผู้ลี้ภัยชาวพม่า ตั้งถิ่นฐานชีวิตใหม่ในประเทศที่สามเกิน 30,000 คนแล้ว

นับเป็นการส่งตัวผู้ลี้ภัยไปประเทศที่สามมากที่สุดเป็นประวัติการณ์ของ UNHCR โดยตั้งแต่เริ่มโครงการเมื่อมกราคม ปี พ.ศ.2548 ถึงมิถุนายน พ.ศ. 2551 มีผู้ลี้ภัยชาวพม่ากว่า 30,144 คน เดินทางออกจากประเทศไทยไปตั้งถิ่นฐานและเริ่มต้นชีวิตใหม่ในประเทศที่สามเรียบร้อยแล้ว ในจำนวนนี้ 21,453 คน ถูกส่งไปสหรัฐอเมริกา 3,405 คน ไปออสเตรเลีย และ 2,605 คน เดินทางไปแคนาดา ที่เหลือไปที่ประเทศฟินแลนด์ ไอร์แลนด์ เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ นอร์เวย์ สวีเดน และสหราชอาณาจักร

ผู้ลี้ภัยเกือบทั้งหมดพักอยู่ในค่ายพักพิงชายแดนไทย-พม่า หลังจากหนีภัยจากประเทศบ้านเกิดของตน ผู้ลี้ภัยบางคนอยู่ในค่ายพักพิงชั่วคราวในประเทศไทยยาวนานถึง 20 ปี บางคนเกิดและเติบโตมีครอบครัวในค่ายนั่นเอง

สำหรับผู้ลี้ภัย การถูกส่งตัวไปยังประเทศที่สาม ถือเป็นโอกาสที่จะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ และเป็นทางเลือกที่ผู้ลี้ภัยทุกคนต้องการ เนื่องจากโอกาสที่พวกเขาจะได้กลับประเทศบ้านเกิดของตนเองนั้นมีดมนเหลือเกิน และการที่จะขออยู่อาศัยในประเทศไทยเป็นการถาวรก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

เอเชียเป็นพื้นที่ที่มีโครงการส่งตัวผู้ลี้ภัยไปประเทศที่สามที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก นอกจากผู้ลี้ภัยชาวพม่าแล้ว เมื่อมีนาคม ปี พ.ศ.2551 UNHCR ได้เริ่มต้นโครงการส่งผู้ลี้ภัยจากภูฏานกว่า 10,000 คน ที่พักพิงอยู่ในประเทศเนปาลไปตั้งถิ่นฐานที่สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์ เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ และนอร์เวย์

- ขณะนี้ค่ายพักพิงชั่วคราว 9 แห่งในประเทศไทย ยังคงมีผู้ลี้ภัยอาศัยรวมกันถึง 123,584 คน

ภาพโดย UNHCR / R.Arnold

ภาพโดย สันติ ศิริริราเจริญ

วันนี้ฉันต้องการช่วยเหลือผู้ลี้ภัยในประเทศไทย

สิ่งที่คุณให้ :

16.66 บาท ต่อวัน = 500 บาท ต่อเดือน

= คุณช่วยจ่ายค่าเล่าเรียน 1 ภาคการศึกษา แก่เด็กผู้ลี้ภัย 1 คน

13.33 บาทต่อวัน = 400 บาท ต่อเดือน

= คุณช่วยจัดหาของเล่นและอุปกรณ์กีฬาแก่เด็กผู้ลี้ภัย เพื่อพัฒนาทักษะด้านต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

สิ่งที่คุณได้รับ :

คุณได้ช่วยให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่แท้จริงและยั่งยืนในความเป็นอยู่ของผู้ลี้ภัยในประเทศไทยและภูมิภาคนี้

คุณจะได้รับจดหมายข่าวอย่างสม่ำเสมอ เพื่อแจ้งความคืบหน้าว่าเงินบริจาคของคุณถูกนำไปใช้ช่วยเหลือผู้ลี้ภัยอย่างไร

UNHCR เริ่มระดมทุนในประเทศไทยเมื่อ พฤษภาคม 2551 โดยการรับบริจาคผ่านการหักบัญชีบัตรเครดิต เพื่อนำเงินบริจาคไปช่วยสร้างคุณภาพชีวิตของผู้ลี้ภัยในประเทศไทยและในภูมิภาคนี้ให้ดีขึ้น

พบและร่วมเป็นส่วนหนึ่งในพุ่มบริจาคของ UNHCR ได้ที่อาคารสำนักงาน ห้างสรรพสินค้า โรงพยาบาล โรงภาพยนตร์ และสถานที่สาธารณะทั่วไป